

kršaj za vlasnika čije se vozilo našlo na nedozvoljenom mjestu, ali ta odgovornost za prekršaj nema uzročne -- kauzalne veze s ovom materijalnom -- građansko-pravnom odgovornošću za štetu prouzročenu s ovom opasnom stvari i opasnom djelatnošću.

Kraj takvog stanja stvari valjalo je preinačenjem prvostepene presude usvojiti tužbeni zahtjev u cijelosti, koja u pogledu visine i nije sporna, pa je stoga preinačenjem presude tužitelju dosudjen cijeli utuženi iznos i pripadajući troškovi postupka.

V.V.

VISI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Rješenje br. III-Pž-712/80-2
od 11. XI 1980.

Vijeće: Petar Sremac, mr Veljko Vujović, Gavro Badovinac

Prijevoz kontejnera željeznicom - Popust na vozarini - Za prijevoz kontejnera na željeznici na popust vozarine nemaju pravo prijevozi novih kontejnera - Taj popust uživaju samo upotrijebljeni prazni kontejneri.

Tužitelj je Željezničko transportno poduzeće, a tuženi je špediter. Nije sporno da je željeznica u 1978. godini naplatila od tuženoga vozarinu zaračunatu tovarnim listovima priloženim tužbi, a za izvršeni prijevoz velikih nerabljenih potpuno novih kontejnera na relaciji od uputne stanice gdje ih je proizveo proizvođač, do određene stanice tuženoga. Također nije sporno da je naknadno, i to u 1979. godini, tužitelj ustao tužbom s naslovom isplate ostataka razlike u visini vozarine od din 54.000.--, a po povišenom tužbenom zahtjevu utužuje ukupno din 102.077.-- spp.

Tuženi se protivio plaćanju utuženog iznosa u cijelosti i predlaže da se odbije.

Sporno je pravno pitanje, da li na temelju isprava u spisu i to rješenja Zajednice jugoslavenskih željeznica iz 1978. i 1979. godine, kojima je predviđen određeni popust za prijevoz kontejnera, tužitelj ima pravo da tuženome zaračuna još i sporni iznos na ime razlike u vozarini.

Prvostepeni sud donio je presudu kojom je obvezao tuženoga na plaćanje samo iznosa od din 54.000.-- s naslova

te vozarine, a iz razloga što smatra da je rješenjem JŽ - 105/78 od 9.I 1979. godine u kome doslovno stoji: "da se povlastice /popust na vozarinu/ odnose na prijevoz tovarenih i praznih velikih kontejnera do 24 tone", što po tumačenju suda znači da se ta povlastica ne odnosi na još nerabljene potpuno nove kontejnere koje treba tretirati kao robu, a ne kao kontejnere i da zato u osnovi postoji obveza tuženoga - korisnika prijevoza na plaćanje utuženog iznosa.

Nakon toga je prvostepeni sud donio još i rješenje kojim je ispravio dispozitiv - izreku prvostepene presude, da obvezuje tuženoga na plaćanje cijelog, tj. povišenog tužbenog zahtjeva od din 102.077.- spp i to obrazložio kao ispravak presude.

Protiv prvostepene presude, a takodjer i protiv cit. prvostepenog rješenja kojim je prvostepeni sud izmijenio izreku svoje presude, pravodobno je ustao žalbom tuženi i predložio da se preinači odnosno ukine. U žalbi protiv presude navodi da je prvostepeni sud izveo iz isprava netočan zaključak, a u žalbi protiv rješenja o ispravci presude još je stavio i prigovor zastare utuženog potraživanja i to iznosa od din 48.007.- spp.

U odgovoru na žalbu tužitelj predlaže da se žalba tuženoga odbije.

Drugostepeni sud je žalbu uvažio, ukinuo prvostepenu presudu i stvar vratio na ponovno raspravljanje iz slijedećih razloga:

Budući da prvostepena presuda ne sadrži razloge cijelom tužbenom zahtjevu, već o njegovom dijelu, tj. samo o iznosu od din 54.100.- spp /dakle ne o iznosu od din 102.077 spp/ ukazuje se donešenom uz žalbeni razlog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pa ju je stoga valjalo ukinuti /čl.354, st.2, t.11. ZPr-a, te čl.354, st.1. u vezi čl.3. i čl.339. ZPr-a/.

Doduše, prema mišljenju i drugostepenog suda, u meritumu postoji u osnovi obveza tuženoga na plaćanje razlike vozarine. Ovo stoga, što se doista iz spomenutog teksta autentičnog tumačenja cit. rješenja JŽ-105/78 može sa sigurnošću utvrditi da jugoslavenske željeznice daju povlastice u vozarini samo za kontejnere koji su bili nakon prvog punjenja tereta u transportnoj eksploataciji na prugama JŽ - a ne na nove kontejnere koji još nisu bili u upotrebi.

Prvostepeni sud će u nastavku postupka cijeniti još i prigovor zastare istaknut tek u žalbi.

V.V.

B/ Odluke stranih sudova i arbitraža

KUCA LORDOVA

Presuda od 22. I 1981.

Bremer Vulkan Schiffbau und Maschinenfabrik c/a South India Shipping Corporation

Vijeće: Lord Diplock, Lord Edmund-Davies, Lord Fraser of Tullybelton, Lord Russel of Killowen, Lord Scarman

Arbitražni spor - Tužitelj u arbitražnom sporu ne nastavlja uredno spor - Tuženi u arbitražnom sporu traži od suda da zabrani tužitelju daljnje vodjenje spora jer se više ne može uspješno provoditi dokaze - Prvostepeni i drugostepeni sud su zahtjevu udovoljili - Kuća lordova/većinom glasova vijeća/ odbija zahtjev jer nalazi da sud nema ovlasti izdati takvu naredbu, budući da je arbitražni spor fakultativne ugovorne prirode, a ne prinudne kao spor pred redovnim sudom - Manjina se slaže da arbitar ne bi mogao prekinuti spor, ali smatra da sud to može

Tužitelj, njemačko brodogradjevno poduzeće Bremer Vulkan Schiffbau und Maschinenfabrik /dalje brodograditelj/ ustalo je protiv tužene tvrtke South India Shipping Corporation /dalje brodovlasnik/ tužbom kojom je tražilo da se obustavi pravo tuženog na nastavak arbitražnog postupka zbog odugovlačenja postupka. Brodove je tužitelj predao tuženome 4.XI 1965. i 3.XII 1966. Ugovorena je londonska arbitraža za slučaj spora i to tako da se na postupak odnosi Arbitration Act, 1950, dok je ugovorena primjena njemačkog prava kao mjerodavnog prava. Tužena je pokrenula arbitražni postupak 1972. imenovanjem arbitra, svoj zahtjev je izradila i dostavila tužitelju u travnju 1976, a 25.IV 1977. su tužitelji upravili svoju tužbu protiv tuženih.

Tužitelji su svoj zahtjev temeljili na tome, da su ih tuženi zavlacenjem postupka stavili u lošiji položaj